

hedsinvalider, som man ikke er ganske klar over, men hvem der paa et givet Tidspunkt bliver tilstaaet Understøttelse paa denne Konto. Det bliver ca. $\frac{1}{2}$ Mill., som aarlig udgives med dette Formaal for Øje. Nu er Forholdet det, at der har været givet dem Forøgelse efter Loven af 24. Febr. 1858, det var med 50 pCt. til alle tre Klasser, men Loven gjaldt jo kun Invaliderne fra 1848—50. Ved Loven af 20. November 1876 blev der givet 20 pCt. ogsaa til de tre Klasser og ved Loven af 18. April 1883 25 pCt. til de samme. Saa kommer Forbedringen af 30. Marts 1889 med 25 pCt., men kun til første og anden Klasse. Man ser, at det er med 5—6 Aars Mellemlum, at Forbedringerne ere givne, hvad der er ganske naturligt, eftersom Arbejdsevnen aftager med hvert Aar, og 5—6 Aar kan ogsaa betragtes som passende Afsnit. Sidste Gang, der gaves Forbedring, var ved Loven af 27. Februar 1897, det var ligeledes 25 pCt., og det var til alle Klasser. Nu er der jo omtrent gaaet 6 Aar siden den Tid, og i alt Fald vil der gaa 6—7 Aar, inden man kan naa det Tidspunkt, da Forbedringen kan gøres, selv om man nu vedtog den enten paa Finansloven, som der blev talt om i Gaar, eller ved særlig Lov. Springet bliver altsaa vel saa stort som tidligere, og der er al mulig Grund til at gøre Forbedringen. Hvis man tænkte sig et Tillæg af en 20—25 pCt., vilde det andrage godt 100,000 Kr. om Aaret, og da Afgangen er tæt ved at være omtrent det samme — den er nemlig i høj Grad voksende, især for Invaliderne fra 48—50 — vil det, naar der er gaaet et Par Aars Tid, ikke blive nogen virkelig forøget Udgift, som derved fremkommer til Invaliderne. Jeg skal ikke komme ind paa at skildre deres Tilstand, det skete jo i Gaar, og jeg har derfor indskrænket mig til at holde mig til de nøgterne Tal, jeg tillader mig kun at anbefale Invaliderne paa det varmeste til alle Medlemmer af dette Ting, idet jeg er fuldt overbevist om, at alle i Virkeligheden nære den Interesse for dem, at de gerne ville hjælpe dem, naar de kun finde det forsvarligt efter Statskassens Tilstand. Jeg vil kun gentage, hvad jeg sagde før, at der fremkommer hvert Aar saadanne Krav, der ikke kunne afvises, og jeg mener, at dette er et af de Krav, der, om det end kan afvises, ikke gerne bør afvises.

Saa har jeg kun et Punkt tilbage endnu, som jeg gerne vil omtale. Den Gang den højtærede Finansminister forelagde Finansloven, omtalte han visse Love, som vilde

blive forelagte i dette Aar, og som krævede forøgede Statsudgifter, bl. a. Lønningsforslag for Toldtaten, men den ærede Minister omtalte derimod ikke Jernbane- og Telegrafetaterne. Det følger ganske af sig selv, at der er blevet en Del Uro i disse Etater, efter at de have set, at Posttaten fik sit i Fjor, og at det er paatænkt, at Toldtaten skal have sit i Aar, medens der ikke er sagt, at der for deres Vedkommende vil blive forelagt noget. Jeg nærer naturligvis den Opfattelse, at dette Spørgsmaal er rykket saa langt frem og saa nær sin Løsning, at man ogsaa vil forsøge at faa det tilendebragt i Aar, og at det ogsaa er Regeringens Hensigt at gøre det, men jeg vil dog henstille til den højtærede Minister, om han ikke vil finde det rigtigt og praktisk til disse Folks Beroligelse at meddele sine Hensigter paa dette Omraade. Jeg tror, at det vilde berolige dem i høj Grad, hvis den højtærede Minister udtalte, at han havde til Hensigt at forelægge disse Lovforslag, og jeg tvivler ikke om, at man er klar over, at efter at man har tilendebragt Lønningslovsforslaget for Posttaten, maa de andre nødvendigvis følge efter, i hvilken Form man nu end maatte kunne blive enig derom. Der skulde jo helst en vis Ligelighed til i alle disse Forhold, og det har man ogsaa bestræbt sig for at tilvejebringe. Jeg har kun villet fremhæve dette ved denne Lejlighed, fordi jeg, jeg kan maaske sige som mangeaarigt Medlem af Lønningsudvalget, har Lejlighed til at tale med mange, som have udtalt deres Frygt og Angst for, at man nu skulde glemme dem ved denne Lejlighed. Jeg har ment at kunne berolige dem med, at det følger ganske af sig selv, at det vilde blive gjort, men da den ærede Minister endnu ikke har udtalt sig, vilde jeg bede ham om, hvis han kan, at gøre det ved denne Lejlighed.

Borghjerg: Vi københavnske Rigsdagsmænd pleje ikke at ulejlige Folketinget med særdeles mange lokale Spørgsmaal, og naar vi have lokale Spørgsmaal, er det gerne Spørgsmaal, der vedrøre hele København. Jeg har for Resten et saadant, som jeg senere skal fremsætte, men desuden vilde jeg gerne fremdrage et rent lokalt Spørgsmaal. Jeg har nemlig i min Valgkreds, 5te Kreds paa Nørrebro, to Vælgere, som ikke kunne blive gifte, i ethvert Tilfælde ikke paa normal Maade, ikke ad lovlig Vej gennem den Sognepræst, som er forpligtet til at gøre det. Jeg skal